

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně **S. r. s. s.r.o.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Ortmanem, advokátem se sídlem Husovo náměstí 65/2, 268 01 Hořovice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. SZ 099139/2012/KUSK Reg/BV, č.j. 099456/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. SZ 099139/2012/KUSK Reg/BV, č.j. 099456/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí městského úřadu Beroun, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 27. 03. 2012, č. j. MBU/16166/2012/VÝST-Sm, sp. zn. 2015/2012/VÝST a tato rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad rozhodl o tom, že se žalobkyni ukládá odstranit stavbu devíti dřevěných chatků na pozemcích v k. ú. Beroun.

Žalobkyně podala v této věci nejdříve žalobu k obecnému soudu postupujícímu podle občanského soudního řádu. Řízení o žalobě bylo pravomocně zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 21 C 185/2012 (usnesení nabylo právní moci dne 14. 12. 2012), s tím, že jde o věc správního soudnictví. Žalobkyně (zřejmě již poté, co obdržela výzvu Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 9. 2012, aby se v jiné související věci vyjádřila k věcné příslušnosti obecného soudu) dne 14. 9. 2012 podala správní žalobu, a to k místně nepřislušnému Městskému soudu v Praze. Po vyslovení místní nepřislušnosti Městským soudem v Praze byla žaloba předána Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému dne 23. 1. 2013 a zdejší soud ji zapsal pod sp. zn. 45 A 10/2013 (tato věc).

Vedle toho žalobkyně podala u Městského soudu v Praze dne 5. 10. 2012 totožnou žalobu, jež po vyslovení místní nepřislušnosti Městským soudem v Praze byla předána zdejšímu soudu dne 5. 11. 2012 a zdejší soud ji zapsal pod sp. zn. 46 A 55/2012. O této žalobě dosud Krajský soud v Praze nerozhodl.

V první řadě se soud zabýval otázkou, zda ve věci není dána překážka litispendence. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. totiž soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již řízení u soudu probíhá.

Pro takový závěr není rozhodné, zda řízení probíhá u téhož soudu či jiného soudu v České republice. Překážka litispendence je dána pouze v případě žaloby, o níž bylo řízení zahájeno později. Rozhodný je okamžik, kdy žaloby došly soudu (soudům); naopak bez významu zůstává, která z žalob byla dříve předána k poštovní přepravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2004, č.j. 4 Azs 189/2004-49, publikovaný pod č. 381/2004 Sb. NSS). Okamžikem rozhodným pro posouzení existence překážky litispendence není stav v době zahájení řízení, ale vždy v době vyhlášení (vydání) usnesení (srov. obdobně k § 83 o. s. ř. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009).

V době podání obou totožných žalob u Městského soudu v Praze byla dána překážka litispendence, neboť v té době bylo vedeno v totožné věci řízení o podané žalobě u Obvodního soudu pro Prahu 5. Zastavením řízení před obecným soudem však překážka odpadla. V takovém případě je třeba posoudit, která z žalob, o nichž vede zdejší soud řízení, je žalobou dřívější.

Protože řízení před soudem, jemuž byla věc z důvodu místní či věcné příslušnosti postoupena, a řízení před soudem, jemuž byla žaloba původně podána, představují jeden celek, je rozhodující den, kdy byly žaloby poprvé podány u Městského soudu v Praze, nikoliv den, kdy byly postoupeny soudu zdejšímu. Proto je třeba uzavřít, že překážka litispendence (po zastavení řízení u obecného soudu) v tomto řízení nevzniká, neboť tato správní žaloba byla u Městského soudu v Praze podána již dne 14. 9. 2012, zatímco žaloba ve věci zdejšího soudu sp. zn. 46 A 55/2012 až dne 5. 10. 2012.

Krajský soud v Praze proto následně přistoupil k posouzení včasnosti žaloby.

Podle § 72 odst. 3 s. ř. s., jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

Z ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. je zřejmé, že zde stanovená lhůta jednoho měsíce musí být splněna včasným podáním k soudu, jenž je k projednání žaloby příslušný věcně i místně. Protože správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni byl stavební úřad v Berouně, je místně příslušným k projednání správní žaloby Krajský soud v Praze.

Protože usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 o zastavení řízení nabylo právní moci dne 14. 12. 2012, měla žalobkyně možnost nejpozději do 14. 1. 2013 podat žalobu u Krajského soudu v Praze. Žaloba v této věci se ke zdejšímu soudu dostala (především vinou žalobkyně, která měla podat žalobu u místně příslušného soudu) však až dne 23. 1. 2013, tedy opožděně.

Za takových okolností bylo nadbytečným, aby se soud zabýval tím, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, č.j. 3 As 49/2005-67, a ze dne 27. 9. 2005, č.j. 3 As 30/2005-66).

Není tak pochyb, že žalobu je třeba odmítnout pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (výrok I.). Druhým výrokem tohoto usnesení bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v

souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. března 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Nešporová